

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 272/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Advokátska kancelária, Kpt. Nálepku 5, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co 90/2012 z 30. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 Co 90/2012 z 30. januára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 20 Co/90/2012 z 15. februára 2012 vyhovel žalobe mesta [REDAKOVANÉ] o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území mesta [REDAKOVANÉ], a to parcelám [REDAKOVANÉ] zastavaná plocha o výmere 666 m² a [REDAKOVANÉ] zastavaná plocha o výmere 83 m², ktoré boli novoutvorené z časti pôvodnej mpč. [REDAKOVANÉ] zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. [REDAKOVANÉ] katastrálneho územia Prešov, geometrickým plánom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], č. [REDAKOVANÉ] zo 14. februára 2007, ktorý bol úradne overený Správou katastra v Prešove pod č. [REDAKOVANÉ] z 23. februára 2007. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 Co/90/2012 z 15. februára 2012 ako vecne správny.

V ostatnom podala sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu. Podľa sťažovateľky „Spornými parcelami sú parcely [REDAKOVANÉ] Zastavaná plocha o výmere 666 m² a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] Zastavaná plocha o výmere 83 m² vytvorené z pôvodnej mpč. [REDAKOVANÉ] zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. [REDAKOVANÉ] kat. úz. Prešov a základe geometrického plánu zo dňa 14.02.2007. Pôvodnú parcelu mpč. [REDAKOVANÉ] vlastnili právni predchodcovia odporkyne (jej rodičia) [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] po 1/2.“.

3. Sťažovateľka v merite svojej argumentácie poukázala predovšetkým na to, že „Navrhovateľ, ak mal pochybnosti ohľadne zápisov mal uvedenú situáciu riešiť žalobou voči katastru nehnuteľnosti, ktorý zapísal odporcov na LV a to žalobou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o náhrade za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.“. Podľa nej „Obidvaja účastníci konania mali zákonný dôvod

nadobudnutia vlastníckeho práva (pôvodní odporcovia titulom dedenia a navrhovateľ rozhodnutím o vyvlastnení, t. j. rozhodnutím štátneho orgánu). Išlo teda o kolíziu dvoch rovnocenných práv. Navyše vyvlastnenie bolo uskutočnené po r. 1964 a preto bol potrebný zápis do KN formou záznamu, aj keď v prípade nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu sa vlastníctvo nadobúda dňom uvedeným v rozhodnutí, a ak taký deň určený nie je tak právoplatnosťou rozhodnutia. Súd prakticky priznal titulu vyvlastnenia vyššiu hodnotu ako titulu dedenia. Uvedená vec sa preto mala riešiť v rámci predpisov správneho práva (zákon č. 514/2003 Z. z., zákon o katastri nehnuteľnosti - oprava chýb v katastrálnom operáte a pod.), a nie v režime určovacej žaloby.“. Krajský súd „... prakticky jedno vlastníctvo zrušil a druhé, aj keď sporné priznal.“. Podľa predstáv sťažovateľky „Postupom Krajského súdu v Prešove teda došlo k porušeniu základného práva, a to práva vlastniť majetok. Bol porušený princíp rovnakého zákonného obsahu a rovnakej ochrany vlastníckeho práva. Podľa Ústavy SR sa dedenie zaručuje, čo v danom prípade súd nerešpektoval a navrhovateľovi určil vlastníctvo titulom vyvlastnenia, aj keď vyvlastňovací proces nebol perfektný.“. Za sporné sťažovateľka považovala aj „... preukázanie naliehavého právneho záujmu v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. nakoľko súdy usporiadanie vlastníckych vzťahov v katastri nehnuteľnosti považujú za notoriету.“.

4. Sťažovateľka na základe uvedeného ústavnému súdu navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/90/2012 zo dňa 30.01.2014 došlo k porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a k porušeniu práva na ochranu majetku podľa Čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/90/2012 zo dňa 30.01.2014 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľom náhradu trov konania...“.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného

súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 268/05).

8. Podľa ustanovenia čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

9. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“). Preto aj v tomto prípade ústavný súd námietky sťažovateľky týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy posudzoval spoločne, a to aj

z toho dôvodu, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv rovnakým skutkovým stavom, resp. napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

10. Podľa ESĽP môže byť majetkom, resp. vlastníctvom v zmysle uvedených článkov len existujúci majetok (rozsudok Van der Musselle v. Belgicko z 23. 11. 1983, séria A, č. 70, s. 23, ods. 48, III. ÚS 60/04,) alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej, že budú zhmotnené, resp. konkretizované (rozsudok Pine Valley Developments Ltd. a iní v. Írsko z 29. 11. 1991, séria A, č. 222, s. 23, ods. 51 a rozsudok Pressos Compania Naviera S. A. a iní v. Belgicko z 20. 11. 1995, séria A, č. 332, ods. 31). Európsky súd pre ľudské práva zastáva stanovisko, že majetok existuje len od chvíle, keď naň vlastník môže uplatniť nesporný nárok, pričom vlastnícke právo nezahŕňa právo na nadobudnutie majetku.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01). Rovnako ESĽP pri rozhodovaní o porušení čl. 1 dodatkového protokolu skúma okrem iného i dodržiavanie procesných pravidiel príslušnými orgánmi [napr. v rozsudku z 21. mája 2002 vo veci Jokela v. Fínsko (No 28 856/95) hovorí tiež o „inherent procedural requirements“ (základných procesných požiadavkách) označeného ustanovenia]. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo

slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 20 Co 90/2012 z 30. januára 2014 v podstatnom uviedol:

« Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom výroku spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 212 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O. s. p. a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery prvostupňového súdu a len na ich doplnenie uvádza nasledovné:

Navrhovateľ sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetným parcelám [REDAKOVANÉ] zastavaná plocha o výmere 666 m² a [REDAKOVANÉ] zastavaná plocha o výmere 83 m² v kat. úz. Prešov, ktoré boli novoutvorené z časti pôvodnej mpč. [REDAKOVANÉ] zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. [REDAKOVANÉ] kat. úz. [REDAKOVANÉ] geometrickým plánom [REDAKOVANÉ], s.r.o. vyhotoveným dňa 14.2.2007, číslo plánu [REDAKOVANÉ] úradne overeného Správou katastra v Prešove dňa 23.2.2007 číslo [REDAKOVANÉ].

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 O. s. p., pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie

dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O. s. p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O. s. p.) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Z týchto rozhodných skutočností potom môže vylúčiť tie, o ktorých medzi účastníkmi nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav.

Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

Je potrebné prisvedčiť záveru prvostupňového súdu, že navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno týkajúce sa vyvlastnenia spornej parcely, a to predložením rozhodnutia Mestského

Národného Výboru v Prešove č. [REDACTED], Ev. c. [REDACTED] zo dňa 23.11.1972. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že vyvlastnenie častí z nehnuteľnosti parcel. č. mp. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] k. ú. Prešov na základe odčleňovacieho geometrického plánu čís. [REDACTED] zo dňa 21.3.1972 (či 4-8). Na predmetné vyvlastňovacie rozhodnutie poukázal i právny predchodca odporkyne ([REDACTED]) v odvolaní, ktoré je obsahom dedičského spisu, sám potvrdil vyvlastnenie parcely č. [REDACTED] poukazujúc na rozhodnutie Mestského Národného Výboru v Prešove č. [REDACTED], Ev. c. [REDACTED] zo dňa 23.11.1972 (č. 1. 9 spisu Okresného súdu Prešov č. k. [REDACTED]).

Obrana o nezaplatení náhrady za vyvlastnenie sa preto javí ako účelová a v tomto smere sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením prvostupňového súdu.

Zo znaleckého posudku nepochybne vyplynulo, že parcely [REDACTED] a [REDACTED] ako časti pôvodnej pozemkovoknižnej parcely mpč. [REDACTED] zapísanej v pozemkovoknižnej vložke č. [REDACTED] v kat. úz. Prešov boli vykúpené v prospech Československého štátu v zastúpení MsNV Prešov (či. 74). V prílohe znaleckého posudku sú kópie geometrických plánov slúžiacich na majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov v spornej lokalite. Parcely [REDACTED] a [REDACTED] zodpovedajú novovytvoreným parcelám [REDACTED] o výmere 666 m² a [REDACTED] o výmere 83 m² podľa geometrického plánu [REDACTED], č. [REDACTED] vyhotoveného 14.2.2007 (51. 71 - 84).

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku týkajúcu sa nespôsobilosti zápisu rozsudku do katastra nehnuteľností, je potrebné uviesť, že tento záver nie je správny. Zápisu rozsudku nebránia ani formálne zmeny vykonané na LV č. [REDACTED] v súbore E KN. Rozdelenie nehnuteľnosti na dva nové objekty tej istej vlastníckej skupiny nemení nič na fakte, že ide o identické diely stavu právneho (čl. 188). Parcely [REDACTED] a [REDACTED] zodpovedajú novovytvoreným parcelám (čl. 74).

Odvolací súd v súlade s uvedeným konštatuje, že odôvodnenie prvostupňového súdu je výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov, nie je doprovodom vopred prijatého rozhodnutia a nie je svojvoľné. S poukazom na vyššie uvedené je preto potrebné trvať na logickej súladnosti (bezrozpornosti) a vecnej konzistencii odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu, ktoré neopomenulo dôležité skutočnosti a tieto neponechalo bez odpovede. Odvolacie námietky odporkyne sú preto nedôvodné.

Za takejto situácie odvolací súd s osvojením si dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p..»

14. Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 C 61/2009 z 15. februára 2012 považoval ústavný súd za potrebné odcitovať aj relevantnú časť prvostupňového rozhodnutia, na ktorú sa odvoláva aj krajský súd a z ktorej vyplýva, že:

«Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázanú históriu nadobúdania vlastníckych práv na pôvodnej mpč. Parcele [REDACTED] v pozemnoknižnej vložke č. [REDACTED] kat. úz. [REDACTED], kde pôvodnými vlastníkmi týchto nehnuteľností boli [REDACTED] v podiele 1/2 a [REDACTED] v podiele 1/2,. Je nepochybné a nepochybňoval to ani jeden z účastníkov, že následne v dobách socializmu a to v 60-tych a 70-tych rokoch minulého storočia došlo k deleniu predmetnej parcely, a to jednak kúpnyimi zmluvami, ako aj vyvlastnením časti tejto parcely. Predložené listinné dôkazy o tom svedčili. Súd za kľúčové pri nadobúdaní týchto nehnuteľností považuje práve podaný znalecký posudok znalcom [REDACTED], ktorý ozrejmil a prílohami v znaleckom posudku zakreslil pôvodnú pozemnoknižnú parcelu [REDACTED] a to, čo sa na nej v súčasnej dobe nachádza. Predmetom tejto žaloby sú parcely č. [REDACTED] a [REDACTED], ktoré v geometrickom pláne predloženom navrhovateľom sú totožné s parcelami [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Práve ako je zo znaleckého posudku zrejmé, bolo pre súd určujúce, či v 60-tych a 70-tych rokoch došlo k odpredaju aj týchto častí z pôvodnej mpč. parcely, alebo či prišlo k vydržaniu. Na základe predložených listinných dôkazov a znaleckého posudku dospel súd k záveru, že vlastnícke právo zostalo na pôvodných vlastníkoch iba pri parcelách [REDACTED] a [REDACTED] o celkovej výmere 1048 m². Ostatná časť z pôvodnej pozemnoknižnej parcely bola buď odpredaná alebo vyvlastnená na základe predložených listinných dôkazov a túto skutočnosť súd považoval za preukázanú a relevantne dokázanú.

Je pravdou, že pôvodní odporcovia v tejto veci boli vypočutí ako svedkovia, boli zapísaní na listy vlastníctva a to tak, ako sami poukazovali, že nevedeli o tom, že tieto parcely by im mali byť zapísané ako vlastníkom. Dozvedeli sa o tom len náhodou. Ich obrana v konaní spočívala v tom, že navrhovateľ nepreukázal vyvlastnenie, resp. odkúpenie

týchto častí parcel, čo však ako bolo vyššie uvedené a s poukazom na znalecký posudok a predložené listinné dôkazy nie je pravdou. Ďalej svoju obranu opreli o skutočnosť, že navrhovateľ nepredložil dôkaz, že za vyvlastnenie, resp. odkúpenie týchto nehnuteľností bolo aj reálne zaplatené. Takýto argument však súd považuje za vysoko účelový, pretože k zaplateniu nedošlo do rúk právnych predchodcov súčasných odporcov, teda pôvodných odporcov vo veci, ale ich právnych predchodcov, čo oni už samy reálne preukázať nemôžu a nemôžu si na to ani pamätať. Podporne súd chce poukázať aj na priložený starý dedičský spis, v ktorom pôvodný odporca v tejto veci v roku 1976 napísal odvolanie a sám opísal genézu vyvlastnenia a odkupovania častí tejto parcely, kde ale nespomenul, že by nedošlo k zaplateniu za nejakú časť tejto parcely. Tieto okolnosti súd považoval za kľúčové a s poukazom na všetky uvedené dôkazy súd žalobe vyhovel.

Predložené listinné dôkazy ako aj znalecký posudok dostatočne preukázali skutočnosť, že parcely, ktoré sú predmetom tohto konania boli vytvorené z časti pozemkovoknižnej parcely mpč. [REDACTED]. Tieto parcely boli vykúpené v prospech Československého štátu v zastúpení MsNV Prešov a zodpovedajú parcelám podľa geometrického plánu predloženého navrhovateľom uvedeného vo výroku tohto rozhodnutia.

Argument o dobrej viere súčasných vlastníkov predmetných nehnuteľností súd taktiež považoval za účelový. Súčasní vlastníci nehnuteľnosti sú deťmi pôvodných odporcov, vedeli, o akú nehnuteľnosť ide, čo sa na predmetnej nehnuteľnosti nachádza a vedeli tiež, že táto nehnuteľnosť je sporová, pretože ku kúpe od vlastných rodičov došlo až po začatí tohto konania. Súd teda nemôže akceptovať argumentáciu dobromyseľných nadobúdateľov vlastníckeho práva, pretože v tomto prípade odporcovia vedeli akú nehnuteľnosť nadobúdajú, čo je na tejto nehnuteľnosti, že je tu vedené konanie o určenie vlastníckeho práva a sú deťmi pôvodných odporcov v tomto konaní.

Na základe všetkých vyššie uvedených argumentov súd uzatvára, že návrh navrhovateľa bol dôvodný, navrhovateľ preukázal svoje vlastnícke právo predloženými listinnými dôkazmi, ktoré boli potvrdené znaleckým posudkom, preto súd návrhu v celom rozsahu vyhovel.»

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu vrátane sťažovateľkou prezentovaných nosných úvah (pozri bod 3, pozn.) konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Inými slovami, krajský súd vychádzajúc z právneho názoru prvostupňového súdu vyslovil právny názor odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd štandardne posudzuje a rozhoduje právne otázky v odvolacom konaní. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje so skutkovým hodnotením a právnym posúdením merita jej právnej veci krajským súdom, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, mohol by nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, a teda krajský súd by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02), resp. odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu by bolo úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Aj z pohľadu judikatúry ESLP krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí poskytol špecifickú odpoveď na tie právne otázky, ktoré boli pre rozhodnutie v merite veci kľúčové (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998), resp. účinne sa zaoberal námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov, ktoré boli pre právne posúdenie veci rozhodujúce (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06). Teda odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

16. Ústavný súd teda uzatvára, že právne závery krajského súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, v dôsledku čoho sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2015